

ЗАКОН
за екстрадиция

ГЛАВА ПЪРВА
ОБЩИ ПОЛОЖЕНИЯ

Задачи

Чл. 1. (1) Този закон определя условията и реда за осъществяване на екстрадиция и изпълнението на Европейска заповед за арест.

(2) Екстрадиция се осъществява по отношение на лице, намиращо се на територията на една държава, срещу което е образувано наказателно производство или което се издирва за изтърпяване на наложено наказание “лишаване от свобода” от съдебните власти на друга държава или от международен съд.

(3) Европейска заповед за арест се изпълнява по искане на една държава - членка на Европейския съюз, от друга държава – членка на Европейския съюз, за задържане и предаване на търсено лице с цел провеждане на наказателно преследване или привеждане в изпълнение на наказание “лишаване от свобода” или на мярка за неотклонение “задържане под стража” срещу него.

Приоритет на международното право

Чл. 2. (1) Този закон се прилага само при наличието на международен договор, по който Република България е страна, като го допълва по отношение на неуредените въпроси.

(2) При липса на международен договор този закон се прилага при наличието на взаимност. Процедурата за установяване на взаимността се осъществява от Министерството на правосъдието.

Приложимост

Чл. 3. (1) Разпоредбите на този закон се прилагат и в случай на налагането на мерки за неотклонение. За целите на този закон изразът “мярка за неотклонение” означава всяка мярка, предвиждаща лишаване от свобода, издадена от съдебен орган.

(2) Разпоредбите на този закон се прилагат и при получаване на Европейска заповед за арест, издадена от компетентен орган на държава -членка на Европейския съюз, и при получаване на Бюлетин за международно издирване с цел арест и екстрадиция на Международната организация на криминалната полиция “Интерпол”.

Двойна наказуемост

Чл. 4. (1) Екстрадиция може да бъде допусната само когато престъплението, за което се иска екстрадиция, е престъпление по българския закон и по закона на молещата държава.

(2) Съществуващите разлики между легалните дефиниции и наименованието, дадено на едно и също престъпление от законите на двете държави, е без значение, освен ако друго не е предвидено в международен договор или при условията на взаимност.

Размер на наказанието

Чл. 5. (1) Екстрадиция се допуска само за престъпления, които се наказват по закона на молещата и замолената държава с “лишаване от свобода” не по-малко от една година или с друго по-тежко наказание, както и за престъпления, за които се предвижда налагане на мярка, изискваща задържане на лицето.

(2) Лицето се предава за изтърпяване на наказание, когато наложеното му наказание е не по-малко от 4 месеца “лишаване от свобода” или ако трябва по отношение на него да се изпълни постановена от съд мярка, изискваща задържане на лицето.

ГЛАВА ВТОРА **УСЛОВИЯ ЗА ОТКАЗ ОТ ЕКСТРАДИЦИЯ**

Лица, за които екстрадиция не се допуска

Чл. 6. (1) Не се допуска екстрадиция на:

1. български граждани;
2. лица, на които е предоставено правото на убежище в Република България;
3. чужди граждани, които се ползват с имунитет по отношение на наказателната юрисдикция на Република България;
4. лица, на които е връчена призовка за явяването им в наказателно производство като страни, свидетели или вещи лица пред българските органи;
5. лица, които не са наказателно отговорни съгласно българското законодателство.

(2) Качеството български гражданин или лице с предоставено право на убежище в Република България се преценява към датата на получаване на искането за екстрадиция.

Задължителни основания за отказ да се допусне екстрадиция

Чл. 7. (1) Екстрадиция не се допуска:

1. за престъпление, считано от Република България за политическо или за свързано с политическо престъпление, като за такива не се считат престъпленията против мира и човечеството, посегателството върху живота на държавен глава или на член на неговото семейство, както и тероризъмът;
2. за военно престъпление, което не е престъпление по общото наказателно право;
3. ако екстрадицията има за цел преследване или наказване на лицето заради неговата раса, религия, гражданство, етническа принадлежност, пол, гражданско състояние или политически убеждения или се прецени, че съществува риск положението на лицето да бъде утежнено поради някоя от тези причини;
4. ако лицето ще бъде подложено в молещата държава на насилие, изтезание или на друго жестоко, нечовешко или унизително наказание или не са му осигурени гаранциите за защита на правата, предвидени в този закон;
5. за престъпление, което е амнистирано или за което наказателното преследване или изтърпяването на наказанието е погасено по давност според законодателството на българската или на другата държава;
6. когато в Република България за същото престъпление има влязла в сила присъда срещу лицето, чиято екстрадиция се иска;
7. ако за престъплението законът на молещата държава предвижда смъртно наказание или ако такова е наложено, освен ако компетентният орган на молещата

държава не даде достатъчно гаранции, че смъртно наказание няма да бъде наложено или ако е наложено – няма да бъде изпълнено или ще бъде заменено с друго.

(2) Разпоредбите на ал. 1, т. 1 не се отнасят за задължения, които Република България е поела по силата на международен договор.

Факултативни основания за отказ да се допусне екстрадиция

Чл. 8. (1) Екстрадиция може да не се допусне:

1. за деяние, подсъдно на българските съдилища;

2. когато в Република България за същото престъпление е проведено

наказателно преследване, което е завършило с прекратяване;

3. когато в Република България срещу лицето, чиято екстрадиция се иска, има висящо наказателно производство за престъплението, за което се иска екстрадиция;

4. ако присъдата е била постановена задочно и лицето не е било известено за започнатото срещу него наказателно преследване и не е имало възможност да се защити; независимо от това екстрадицията се допуска, ако другата държава даде уверение, което се счита за достатъчно, че на исканото лице се гарантира повторно разглеждане на делото с право на защита;

5. за престъпление, което според законодателството на молещата държава не е извършено изцяло или частично на нейна територия;

6. за престъпление, което е извършено изцяло извън територията на молещата държава - само ако законодателството на Република България не позволява провеждането на наказателно производство за такова престъпление или не разрешава екстрадиция за престъплението, посочено в молбата.

(2) В случаите на ал. 1, ако Република България вземе решение за отказ на екстрадиция, се прилага чл. 9.

Задължения в случай на отказ да се допусне екстрадиция

Чл. 9. (1) При отказ да се допусне екстрадиция Министерството на правосъдието на Република България уведомява молещата държава.

(2) Когато е отказано екстрадиране на български гражданин или на политически бежанец по искане на молещата държава, случаят се предоставя на българските компетентни органи, с цел да се проведе наказателно преследване, ако има основания за това.

(3) За нуждите на наказателния процес по ал. 2 молещата държава предава на Министерството на правосъдието бесплатно всички документи, информация и вещи, свързани с престъплението.

(4) Отказът да се екстрадира чужд гражданин, срещу когото е повдигнато обвинение или който е осъден в друга държава, не е пречка българските компетентни органи да предприемат наказателно преследване, ако има основания за това.

ГЛАВА ТРЕТА **ПРОЦЕДУРА ПО ЕКСТРАДИЦИЯ**

Раздел I **Екстрадиция по искане на друга страна**

Молба за екстрадиция

Чл. 10. (1) Молбата за екстрадиция трябва да бъде в писмена форма, да бъде издадена от компетентните органи на молещата държава и да е адресирана до Министерството на правосъдието на Република България.

(2) Молбата за екстрадиция може да бъде предадена и по дипломатически път, чрез Международната организация на криминалната полиция “Интерпол” или по друг начин, който може да се уговори между молещата държава и Република България.

(3) Към молбата за екстрадиция се прилагат:

1. оригинал или заверено копие от присъдата или заповедта за задържане или друг документ със същата сила, издаден по реда, предвиден от закона на молещата държава;

2. описание на престъплението, за което се иска екстрадиция, време и място на извършването му, правната квалификация, размера на щетите, ако такива са причинени, и копие от приложимите законови разпоредби, включително за давността;

3. точно описание на исканото лице, придруженено от всяка друга информация, с оглед установяване на самоличността и гражданството му;

4. информация за неизтърпяната част от наложеното наказание, ако се иска екстрадиране на осъдено лице, което е изтърпяло част от наложеното му наказание;

5. копие от приложимите законови разпоредби, гарантиращи повторното разглеждане на делото с право на защита и участие на исканото лице в случаите по чл. 8, ал. 1, т. 4.

(4) Молбата и приложените към нея документи се съставят на езика на молещата държава, като се прилага и превод на български език, ако друго не е уговорено в международен акт.

Информиране за множество молби за екстрадиция

Чл. 11. Когато е поискана екстрадиция на едно и също лице едновременно от две или повече държави за едно и също или за различни престъпления, Министерството на правосъдието незабавно информира компетентните органи на молещите страни за наличието на множество молби за екстрадиция.

Проверка на молбата за екстрадиция

Чл. 12. (1) Министерството на правосъдието проверява:

1. съществува ли международен договор или взаимност между Република България и молещата държава;

2. отговоря ли молбата на изискванията на чл. 10.

(2) Когато не са налице условията по ал. 1, Министерството на правосъдието връща молбата и приложените към нея документи на компетентните органи на молещата държава, посочвайки причината за това.

Изпращане на молбата и документите на Върховната касационна прокуратура

Чл. 13. (1) Министерството на правосъдието изпраща незабавно молбата за екстрадиция и приложените към нея документи или молбата за временно задържане под стража на Върховната касационна прокуратура.

(2) При наличие на множество молби за екстрадиция Върховната касационна прокуратура съгласува поредността им с компетентните органи на молещите държави по реда чл. 14, ал. 4.

Временно задържане под стража

Чл. 14. (1) При спешни случаи компетентните органи на молещата държава могат да поискат от Министерството на правосъдието или от Върховната касационна

прокуратура временно задържане под стража на издирваното лице преди изпращането на молбата за екстрадиция.

(2) Молбата за временно задържане под стража трябва да посочва съществуването на заповед за задържане или присъда и да информира за намерението на молещата държава да изпрати молба за екстрадиция. Тя трябва да съдържа и информация за какво престъпление се иска екстрадицията, както и за времето и мястото на извършване на престъплението и описание на издирваното лице.

(3) В случай че молбата за временно задържане под стража е изпратена от държава, с която Република България няма сключен договор за екстрадиция, Министерството на правосъдието предприема действия за установяване на взаимност с тази държава.

(4) Молбата за временно задържане под стража може да се получи пряко по пощата, по телеграфа, чрез телекс, по факс, по дипломатически път, чрез Международната организация на криминалната полиция “Интерпол” или по какъвто и да е друг начин, позволяващ писменото доказване на получаването и на нейното съдържание.

(5) След установяване самоличността на лицето по установения ред Върховната касационна прокуратура изпраща молбата за временно задържане под стража заедно с всички документи на окръжния прокурор, в района на който се намира лицето, чието задържане се иска, за предприемане на действия по вземане на мярка за неотклонение “задържане под стража” по реда на Наказателно-процесуалния кодекс.

(6) Върховната касационна прокуратура уведомява незабавно Министерството на правосъдието и молещата държава за резултата по ал. 5.

(7) Окръжният съд може по искане на задържаното лице или на прокурора да измени по всяко време мярката за неотклонение “задържане под стража” в по-лека, като предприеме всички мерки, които сметне за необходими, за предотвратяване на бягството или укриването му.

(8) Мярката за неотклонение “задържане под стража” отпада, ако в срок 40 дни след задържането или в друг срок, определен в международен договор, Република България не получи молба за екстрадиция и документите по чл. 10, ал. 3.

(9) Освобождаването не може да попречи на ново задържане с цел екстрадиция или за извършване на самата екстрадиция, ако молбата за екстрадиция бъде получена след изтичането на срока по ал. 8.

Действия на прокуратурата след получаване на молбата за екстрадиция

Чл. 15. (1) Ако молбата и приложените документи не са преведени на български език, Върховната касационна прокуратура осигурява превода им и образува преписка по случая.

(2) Преписката заедно със задължителни указания се изпраща на окръжния прокурор, в чийто район се намира исканото за екстрадиция лице.

(3) Окръжният прокурор в срок 72 часа от получаване на преписката по искането за екстрадиция:

1. осигурява на лицето, чиято екстрадиция се иска, защитник, ако то няма такъв, и преводач, ако не владее български език;
2. запознава лицето и неговия защитник с всички документи по преписката и взема писмени обяснения от лицето;
3. внася преписката за разглеждане в съответния окръжен съд.

Образуване на съдебно производство за екстрадиция

Чл. 16. Окръжният съд насрочва съдебно заседание в 7-дневен срок от получаването в съда на преписката по молбата за екстрадиция.

Производство пред първата инстанция

Чл. 17. (1) Молбата за екстрадиция се разглежда в открито съдебно заседание в състав трима съдии и с участието на прокурор.

(2) Съдът назначава на лицето, чието екстрадиране се иска, защитник, ако то няма такъв, и преводач, ако не владее български език.

(3) Съдът може да изиска от молещата държава допълнителна информация, като определи срок за нейното получаване, и задължително се произнася по мярката за неотклонение.

(4) В съдебното заседание задължително се изслушват прокурорът, лицето, чието екстрадиране се иска, и неговият защитник.

(5) Съдът обсъжда и преценява:

1. допустима ли е екстрадицията;

2. има ли основания за отлагане на екстрадицията или за временна екстрадиция.

(6) При множество молби за екстрадиция съдът преценява и въпросите относно гражданството на лицето, чието екстрадиране се иска, възможността за последваща екстрадиция в друга молеща държава, тежестта и мястото на извършване на престъплениета, датите на получаване на молбите и наличието на условия за взаимност.

Решение на окръжния съд за екстрадиция

Чл. 18. (1) Съдът постановява решение, с което уважава или отхвърля молбата за екстрадиция.

(2) След като е допуснал екстрадицията, съдът може да отложи фактическото предаване на исканото лице, ако срещу него на територията на Република България има образувано наказателно производство или влязла в сила присъда, подлежаща на изпълнение, за престъпление, различно от това, за което е допусната екстрадицията.

(3) В случаите по ал. 2, ако отлагането може да доведе до изтичане на давността по отношение на наказателното преследване в молещата държава или да породи сериозното му усложняване, съдът може да допусне временна екстрадиция, при условие че лицето ще бъде върнато в Република България веднага след извършването на действията, заради които е допусната временната екстрадиция.

(4) В решението си за допускане на екстрадиция съдът определя дали да се предадат на молещата държава намерените у лицето и свързани с деянието документи, книжа и вещи. Те се предават, дори ако междувременно лицето е починало или се е укрило.

Бърза процедура за екстрадиция

Чл. 19. (1) Лицето, задържано с цел екстрадиция, може да изрази пред съда изрично съгласие за незабавната си екстрадиция, което се отразява в протокола на съдебното заседание и се подписва от лицето и от защитника му.

(2) Съдът се уверява, че задържаното с цел екстрадиция лице е дало съгласието си доброволно и при пълно съзнаване на последиците.

(3) В срок 24 часа съдът постановява решение за незабавна екстрадиция, което е окончателно.

(4) Заверен препис от решението по ал. 3 се изпраща в срок 24 часа на Министерството на правосъдието - за уведомяване на органа, направил искането за

екстрадиция, и на Върховната касационна прокуратура - за издаване на постановление за изпълнение на екстрадицията.

Производство пред апелативния съд

Чл. 20. (1) Срещу решението на окръжния съд по чл. 18 в 7-дневен срок от обявяването му може да се подаде протест от прокурора или жалба от лицето или неговия защитник пред съответния апелативен съд, които спират изпълнението на решението.

(2) Жалбата или протестът се разглеждат в 10-дневен срок от постъпването им в апелативния съд по реда на чл. 17.

(3) Решението на апелативния съд е окончателно.

(4) Заверен препис от решението на апелативния съд се изпраща в срок 24 часа на Министерството на правосъдието - за уведомяване на органа, направил искането за екстрадиция, и на Върховната касационна прокуратура - за издаване на постановление за изпълнение на екстрадицията.

Раздел II

Екстрадиция по искане на Република България

Органи, които могат да правят искане за екстрадиция

Чл. 21. Искане за екстрадиция на лице, извършило престъпление, подсъдно на български съд, могат да правят:

1. главният прокурор - за обвиняем;

2. министърът на правосъдието - за подсъдим или за осъден с влязла в сила присъда, по предложение на съответния съд.

Молба за екстрадиция

Чл. 22. (1) Молбата за екстрадиция трябва да бъде в писмена форма. Към нея трябва да бъдат приложени документите по чл. 10, ал. 3.

(2) Молбата и документите се изпращат от Министерството на правосъдието по един от посочените в чл. 10, ал. 2 начини. Ако замолената държава поиска допълнителни документи, те се изпращат по същия начин.

(3) Преводът на молбата за екстрадиция и приложените към нея документи се осигуряват от Върховната касационна прокуратура в случаите по чл. 21, т. 1 и от Министерството на правосъдието – в случаите по чл. 21, т. 2.

Временно задържане под стража

Чл. 23. (1) При спешни случаи органът по чл. 21 може да поиска от компетентните органи на другата държава временно задържане под стража на лицето преди изпращането на молбата за екстрадиция.

(2) Молбата за временно задържане под стража се изготвя и изпраща при условията и по реда на чл. 14.

(3) Националното централно бюро “Интерпол” изготвя и разпространява Бюлетин за международно издирване на лицето с цел задържане и екстрадиция.

ГЛАВА ЧЕТВЪРТА ПОСЛЕДИЦИ НА ДОПУСНАТА ЕКСТРАДИЦИЯ

Раздел I Задължения на Република България като замолена държава

Предаване на екстрадираното лице

Чл. 24. (1) При допусната екстрадиция Върховната касационна прокуратура със съдействието на Националното централно бюро “Интерпол” уговоря с молещата държава датата и мястото на предаване на лицето.

(2) Предаването на лицето се извършва в изпълнение на постановление на Върховната касационна прокуратура, като органите на Министерството на правосъдието осигуряват охраната и конвоирането му.

(3) При предаването се съставя протокол, в който се отразяват предаването и приемането на лицето, участващите длъжностни лица и други обстоятелства. Към протокола се прилагат: документът за самоличност на лицето, опис на личните му вещи, справка за здравословното му състояние, както и справка за продължителността на задържането под стража за осъществяване на екстрадицията.

(4) Когато предаването не е осъществено, компетентните органи на двете държави се споразумяват за нова дата на предаване. Ако исканото лице не е прието на новата дата, то се освобождава след изтичането на 30 дни от тази дата.

Отложена екстрадиция

Чл. 25. В случаите по чл. 18, ал. 2 предаването може да бъде извършено само след като наказателното преследване срещу лицето бъде прекратено, производството приключи с оправдателна присъда или след изтърпяване на наложеното наказание “лишаване от свобода”.

Повторна екстрадиция

Чл. 26. (1) Ако екстрадираното лице избегне наказателното преследване или изтърпяването на наложеното наказание в държавата, където е екстрадирано, и се завърне на територията на Република България, то може да бъде екстрадирано отново.

(2) Повторното предаване се извършва по молба на заинтересуваната държава на основание на постановеното първоначално решение. Повторната екстрадицията на лицето се извършва по реда на чл. 24.

Транзит на екстрадирано лице

Чл. 27. (1) Транзит на екстрадирано лице през територията на Република България се разрешава от Върховната касационна прокуратура след представяне на молба по посочените в чл. 10, ал. 2 начини, при условие че екстрадицията, за която е поискан транзитът, не се счита от Република България недопустима в съответствие с чл. 7.

(2) Разрешение за транзит на български гражданин не се дава.

(3) При използването на въздушен транспорт:

1. ако е предвидено кацане, молещата държава представя молба за транзит преди извършването на транзита;

2. в случай на непредвидено кацане молещата държава незабавно след непредвиденото кацане представя молба за транзит.

(4) Молбата за транзит по ал. 3 се изпраща по реда на чл. 14, ал. 4 и има действието на молба за временно задържане под стража.

(5) Разпоредбите на този член се прилагат съответно и когато български правосъдни органи поискат транзит през територията на друга държава.

Раздел II

Задължения на Република България като молеща държава

Приемане на екстрадираното лице

Чл. 28. (1) Екстрадираното в Република България лице се приема по реда на чл. 24.

(2) Лицето се настанява незабавно в място за изтърпяване на наказанието “лишаване от свобода”, ако трябва да изтърпи наложено наказание, или в място за изпълнение на мярка за неотклонение “задържане под стража”. Компетентният орган се уведомява незабавно.

Съдene на лице, предадено от друга държава – принцип на особеността

Чл. 29. (1) Лицето, предадено от друга държава, може да бъде съдено само за престъплението, за което е предадено, освен ако:

1. е последвало съгласие на другата държава за съденето му и за друго престъпление, извършено преди предаването му, или

2. екстрадираното лице е имало възможност да напусне територията на Република България и не го е направило до 45 дни от окончателното му освобождаване или се е завърнало отново на нея, след като я е напуснал.

(2) Молба за получаване на съгласие по ал. 1, т. 1 се изпраща на другата държава от органите по чл. 21.

(3) Ако предаденото лице е извършило или е осъдено и за друго престъпление, наказателното производство за това престъпление или изпълнението на наложеното наказание се спира до получаване на отговор от замолената държава.

(4) При изменение на обвинението срещу предаденото лице в хода на наказателното производство, ако новото обвинение е за престъпление, за което се допуска екстрадиция, наказателното производство продължава по новото обвинение, без да е необходимо получаване на съгласие по ал. 1 - 3 от предалата лицето държава.

Последваща екстрадиция за трета държава

Чл. 30. Когато трета държава поиска екстрадиция на лице, което не е български гражданин, за извършени от него престъпления преди предаването, различни от тези,

за които лицето е екстрадирано в Република България, тази екстрадиция не може да се извърши без съгласието на държавата, екстрадирала лицето в Република България.

Привидна екстрадиция

Чл. 31. Не се допуска предаването на лице чрез трансфер, изгонване, препредаване на държавната граница или какъвто и да е друг начин, който прикрива екстрадиция.

Разходи

Чл. 32. (1) Разходите за екстрадицията, направени на територията на Република България като замолена държава, се поемат от нея при условията на реципрочност.

(2) Разходите за транзит през територията на Република България при екстрадиция се поемат от молещата държава.

ГЛАВА ПЕТА

ПРЕДАВАНЕ ВЪЗ ОСНОВА НА ЕВРОПЕЙСКА ЗАПОВЕД ЗА АРЕСТ

Раздел I Приложимост

Дефиниции

Чл. 33. (1) Европейската заповед за арест е съдебен акт, издаден от държава - членка на Европейския съюз, за задържане и предаване от друга държава членка на търсено лице, с цел провеждане на наказателно преследване или привеждане в изпълнение на наказание “лишаване от свобода” или на мярка за неотклонение “задържане под стража”.

(2) Съдебен акт по смисъла на този закон е акт, издаден от орган, компетентен по съответното законодателство да издава Европейска заповед за арест. Съдебен орган по смисъла на този закон е орган, компетентен по съответното законодателство да издава и/или да изпълнява Европейска заповед за арест.

(3) Европейската заповед за арест се изпълнява на основата на принципите на взаимното признаване и в съответствие с разпоредбите на този закон и Рамковото решение на Съвета на Европейския съюз № 2002/584/JHA от 13 юни 2002 г.

Обхват

Чл. 34. (1) Европейска заповед за арест се издава за деяния, които се наказват съгласно правото на издаващата държава с лишаване от свобода не по-малко от една година или с друго по-тежко наказание или ако наложеното наказание е не по-малко от 4 месеца лишаване от свобода.

(2) Следните престъпления, ако са наказуеми в издаващата държава членка с лишаване от свобода или задържане за не по-малко от 3 години, водят до предаване по силата на Европейска заповед за арест без проверка на двойната наказуемост на деянието:

1. участие в престъпна организация;
2. тероризъм;
3. трафик на хора;
4. сексуална експлоатация на деца и детска порнография;
5. незаконен трафик на наркотични и психотропни вещества;

- 6. незаконен трафик на оръжия, муниции и експлозиви;
- 7. корупция;
- 8. измама, включително такава, която засяга финансовите интереси на Европейските общини по смисъла на Конвенцията за защита на финансовите интереси на Европейските общини от 26 юли 1995 г.;
- 9. пране на облаги от престъпление;
- 10. подправка на парични знаци, включително евро;
- 11. престъпления, свързани с компютрите;
- 12. престъпления, свързани с околната среда, включително незаконен трафик на застрашени животински видове и на застрашени растителни видове и разновидности;
- 13. подпомагане на незаконно влизане и пребиваване в страната;
- 14. убийство, тежка телесна повреда;
- 15. незаконна търговия с човешки органи и тъкани;
- 16. отвличане, противозаконно лишаване от свобода и вземане на заложници;
- 17. расизъм и ксенофобия;
- 18. организиран или въоръжен грабеж;
- 19. незаконна търговия с предмети на културата, включително предмети с антикварна стойност и произведения на изкуството;
- 20. измама;
- 21. ракет и изнудване;
- 22. подправка на изделия и пиратство с тях;
- 23. подправка на административни документи и търговия с тях;
- 24. подправка на платежни средства;
- 25. незаконен трафик на хормонални вещества и други стимулатори на растежа;
- 26. незаконен трафик на ядрени и радиоактивни материали;
- 27. търговия с откраднати превозни средства;
- 28. изнасилване;
- 29. палеж;
- 30. престъпления под юрисдикцията на Международния наказателен съд;
- 31. незаконно отвличане на летателни средства/кораби;
- 32. саботаж.

(3) За престъпления, различни от посочените в ал. 2, предаването на търсеното лице се осъществява само ако действията, за които е издадена Европейска заповед за арест, представляват престъпления по българското законодателство.

Компетентни органи

Чл. 35. (1) Европейска заповед за арест в Република България се издава от прокуратурата за обвиняем и от съда за подсъдим или за осъден с влязла в сила присъда.

(2) Европейска заповед за арест, издадена от компетентен орган на държава членка, се изпълнява от окръжните съдилища.

(3) Централен орган по Европейската заповед за арест е Министерството на правосъдието.

Задължителни основания за отказ да се изпълни Европейска заповед за арест

Чл. 36. Изпълнението на Европейска заповед за арест се отказва в случаите, когато:

1. престъплението, за което е издадена, е амнистирано в Република България и попада под нейната наказателна юрисдикция;

2. окръжният съд е уведомен, че лицето изтърпява наказание в друга държава членка по влязла в сила присъда за същото деяние, за което е издадена Европейската заповед за арест или присъдата не може да бъде приведена в изпълнение според законодателството на страната, издала присъдата;

3. лицето, за което е издадена Европейска заповед за арест, не е наказателно отговорно според българското законодателство за деянието, на което се основава Европейската заповед за арест.

Факултативни основания за отказ да се изпълни Европейска заповед за арест

Чл. 37. Изпълнението на Европейска заповед за арест може да се откаже, когато:

1. деянието в случаите по чл. 34, ал. 3 не съставлява престъпление по българското законодателство; не може да бъде отказано изпълнението на Европейска заповед за арест във връзка с данъци, такси, мита или валутен обмен поради това, че българското законодателство не налага същия вид данък или мито или не регламентира по същия начин данъците, таксите, митата или валутния обмен, както законодателството на издаващата Европейска заповед за арест държава членка;

2. българските компетентни органи са образували наказателно производство срещу лицето, за което е издадена Европейска заповед за арест, за престъплението или престъпленията, на които се основава Европейската заповед за арест;

3. давностният срок за наказателното производство или давностният срок за изпълнение на наказанието е изтекъл съгласно българското законодателство и престъплението попада под наказателната юрисдикция на българските правосъдни органи;

4. деянието е подсъдно на българския съд;

5. окръжният съд е уведомен, че лицето изтърпява наказание в трета държава по влязла в сила присъда за същото деяние, за което е издадена Европейската заповед за арест, или присъдата не може да бъде приведена в изпълнение според българското законодателство;

6. Европейската заповед за арест е издадена за целите на привеждане в изпълнение на наказание “лишаване от свобода” по присъда или на взета мярка за неотклонение “задържане под стража”, когато исканото лице живее или е постоянно пребиваващ в Република България, или е български гражданин и Република България приеме да приведе в изпълнение присъдата или мярката за неотклонение “задържане под стража” съгласно вътрешното си законодателство;

7. Европейската заповед за арест е във връзка с престъпления, които според българското законодателство са извършени изцяло или частично на територията на Република България или на място, възприето като нейна територия, или са извършени извън територията на издаващата държава членка и българското законодателство не допуска преследване за такива престъпления, когато те са извършени извън нейната територия.

Гаранции

Чл. 38. (1) Не се допуска изпълнение на Европейска заповед за арест, ако тя е била издадена с цел привеждане в изпълнение на присъда или мярка за неотклонение “задържане под стража”, която е постановена задочно и лицето не е било известено за наказателното преследване срещу него и не е имало възможност за защита. Независимо от това изпълнението на Европейска заповед за арест се допуска, ако другата страна даде уверение, съдържащо достатъчно гаранции, че ще осигури на исканото лице повторно разглеждане на делото с право на защита.

(2) Ако престъпленietо, на което се основава Европейската заповед за арест, се наказва с доживотен затвор, изпълнението на такава заповед за задържане може да се извърши, при условие че законодателството на издаващата държава членка предвижда възможност за преразглеждане на наложеното наказание или мярка за неотклонение.

(3) Когато лицето, за което е издадена Европейска заповед за арест с цел провеждане на наказателно преследване, е български гражданин или е постоянно пребиваващ в Република България, предаването му може да се извърши, при условие че след като лицето бъде изслушано, то ще бъде върнато в Република България, където ще изтърпи постановеното му в издаващата държава членка наказание “лишаване от свобода” по присъда или взетата мярка за неотклонение “задържане под стража”.

Принцип на особеността

Чл. 39. (1) Лице, предадено по Европейска заповед за арест, не може да бъде наказателно преследвано, съдено или лишавано по друг начин от свобода за престъпление, извършено преди предаването му, различно от това, за което е издадена Европейската заповед за арест.

(2) Разпоредбите на ал. 1 не се прилагат, когато:

1. предаденото лице е имало възможност да напусне територията на издаващата държава членка и не е направило това в рамките на 45 дни след окончателното му освобождаване, или се е върнало на тази територия, след като я е напуснало;

2. престъпленietо не се наказва с наказание “лишаване от свобода” или с мярка за неотклонение “задържане под стража”;

3. наказателното производство не води до прилагане на мярка, която ограничава личната свобода;

4. предаденото лице подлежи на наказание или мярка, които не включват лишаване от свобода, по-специално – имуществено наказание или заместваща това наказание мярка, дори ако наказанието или мярката могат да станат основание за ограничаване на личната му свобода;

5. предаденото лице се е съгласило да бъде предадено и същевременно се е отказалось от правото на особеност;

6. лицето след предаването му изрично се е отказалось от правото на особеност по отношение на конкретни престъпления, извършени преди неговото предаване.

Съдържание и форма

Чл. 40. (1) Европейската заповед за арест съдържа информация, изложена съобразно формата, посочена в приложението, относно:

1. самоличността и националността на търсеното лице;
2. наименование, адрес, телефон и факс и електронен адрес на издаващия съдебен орган;
3. доказателства за влязла в сила присъда, заповед за задържане или друг влязъл в сила съдебен акт със същите правни последици;
4. естеството и правната квалификация на престъплението;
5. обстоятелствата на престъплението, включително времето, мястото и участието на търсеното лице;
6. наложеното наказание, ако има влязла в сила присъда, или размер на наказанието, което се предвижда по законите на издаващата държава членка за извършеното престъпление;
7. други последствия от престъплението.

(2) Европейска заповед за арест, изпратена до български орган, се придрожава с превод на български език.

(3) Европейска заповед за арест, издадена от български орган, се придрожава с превод на официалния или на един от официалните езици на изпълняващата държава членка или на друг официален език на институциите на Европейските общности, приет от тази държава членка чрез декларацията, депозирана от нея при Генералния секретариат на Съвета.

Раздел II

Процедура по предаване на лицата

Изпращане на Европейска заповед за арест

Чл. 41. (1) Когато местонахождението на исканото лице е известно, българският издаващ съдебен орган може да изпрати Европейската заповед за арест директно на изпълняващия съдебен орган в другата държава членка.

(2) Издаващият съдебен орган може при всички случаи чрез органите на Министерството на вътрешните работи да подаде сигнал за исканото лице в Шенгенската информационна система (ШИС).

(3) Сигналът по ал. 2 се изпълнява в съответствие с разпоредбите на чл. 95 от Конвенцията от 19 юни 1990 г. за прилагане на Шенгенското споразумение от 14 юни 1990 г. за постепенно премахване на контрола върху общите държавни граници.

(4) Сигнал за издирване в ШИС се приравнява на Европейска заповед за арест, ако е придружен от информацията по чл. 40, ал. 1.

(5) Органите на полицията, когато разполагат с информация за подаден сигнал за издирване по ал. 2 и 4, задържат исканото лице.

Начини на изпращане на Европейска заповед за арест

Чл. 42. (1) Предаването на Европейска заповед за арест може да се осъществи чрез осигурената телекомуникационна система на Европейската съдебна мрежа.

(2) Ако не е възможно използването на услугите на ШИС, българският издаващ съдебен орган може да се обърне към органите на Международната организация на криминалната полиция “Интерпол” за предаване на Европейската заповед за арест.

(3) Българският издаващ съдебен орган може да изпрати Европейската заповед за арест по всеки надлежно защитен начин, при който остават писмени документи,

позволяващи на изпълняващата държава членка да установи автентичността на Европейската заповед за арест.

(4) Всички трудности, свързани с предаването или установяването на автентичността на документ, необходим за изпълнението на Европейската заповед за арест, се решават чрез директен контакт между българските и съответните компетентни чуждестранни съдебни органи или с участието на централните органи на държавите членки.

Задържане под стража

Чл. 43. **(1)** Задържането на лице на основание на Европейска заповед за арест се извършва по реда, предвиден в българското законодателство.

(2) След задържане на лицето окръжният съд незабавно се произнася по мярката за неотклонение. Лицето може да бъде освободено условно по всяко време съобразно българското законодателство, като се вземат всички необходими мерки за предотвратяване на укриването му.

Права на исканото лице

Чл. 44. **(1)** След задържането на исканото лице окръжният съд го уведомява за Европейската заповед за арест, за нейното съдържание и за възможността лицето да се съгласи да бъде предадено на издаващия съдебен орган.

(2) На лице, задържано с цел привеждане в изпълнение на Европейска заповед за арест, се осигурява защита и преводач.

Съгласие за предаване

Чл. 45. **(1)** Задържаното лице има право да изрази пред съда изрично съгласие за незабавното си предаване, както и изричен отказ от правото на особеност. Това съгласие се отразява в протокола на съдебното заседание и се подписва от лицето и от защитника му.

(2) В 3-дневен срок от даването на съгласие по ал. 1 задържаното лице може да го оттегли.

(3) Процедурата във връзка с даденото съгласие за предаване се изпълнява по реда на чл. 19.

Изслушване на лицето

Чл. 46. Когато задържаното лице не даде предвиденото в чл. 45 съгласие да бъде предадено, то има право да бъде изслушано от съда по реда на този закон.

Решение за предаване

Чл. 47. **(1)** Окръжният съд взема решение дали да се предаде лицето при условията и в сроковете, определени в тази глава.

(2) Ако окръжният съд прецени, че предоставената от издаващата държава членка информация е недостатъчна за вземане на решение за предаването на лицето, той изисква необходимата допълнителна информация, като определя срок за получаването ѝ.

(3) Издаващият съдебен орган може във всеки момент да предава на българския изпълняващ съдебен орган всякаква допълнителна информация.

Решение при множество европейски заповеди за арест

Чл. 48. (1) Ако две или повече държави членки издадат европейски заповеди за арест за едно и също лице, съдът взема решение по реда на чл. 17.

(2) Съдът може да се консултира с Евроджаст при вземане на решението по ал. 1.

(3) В случай на конкуренция на Европейска заповед за арест и молба за екстрадиция, подадена от трета страна, съдът взема решение дали да изпълни приоритетно Европейската заповед за арест или молбата за екстрадиция, като преценява внимателно всички обстоятелства, по-специално обстоятелствата, посочени в чл. 17, ал. 6 и в съответния международен договор.

(4) Този член не засяга задълженията на държавите членки, произтичащи от Статута на Международния наказателен съд.

Производство пред апелативния съд

Чл. 49. (1) Решението на окръжния съд по чл. 47 подлежи на проверка от апелативния съд по жалба на лицето и неговия защитник или по протест на прокурора, подадени в 5-дневен срок от обявяване на решението.

(2) Жалбата и протестът се разглеждат в 5-дневен срок от постъпването им в съда.

(3) Решението на съда е окончателно.

Срокове и ред на постановяване на съдебно решение

Чл. 50. (1) Европейска заповед за арест се разглежда и изпълнява незабавно.

(2) Когато исканото лице даде съгласие да бъде предадено, окончателното съдебно решение по изпълнението на Европейската заповед за арест се постановява в срок 10 дни от даване на съгласието.

(3) В останалите случаи окончателното съдебно решение по изпълнението на Европейската заповед за арест се постановява в срок 60 дни след задържането на исканото лице.

(4) Когато в определени случаи Европейската заповед за арест не може да бъде изпълнена в сроковете по ал. 2 и 3, съдът своевременно уведомява за това издаващия съдебен орган, като излага мотивите за забавянето. В такъв случай сроковете могат да се продължат с още 30 дни.

(5) До постановяването и влизането в сила на съдебното решение по Европейската заповед за арест съдът гарантира, че са налице предпоставките за ефективното предаване на лицето.

(6) Всеки отказ за изпълнение на Европейска заповед за арест трябва да бъде мотивиран.

(7) Ако се констатират редовни забавяния от страна на друга държава членка при изпълняването на европейски заповеди за арест, Република България чрез Министерството на правосъдието уведомява Съвета на Европейския съюз, за да се проведе оценка на изпълнението на рамковото решение на ниво държави членки.

Временно предаване или изслушване на исканото лице

Чл. 51. (1) Когато Европейската заповед за арест е издадена с цел провеждане на наказателно преследване, окръжният съд изслушва или предава временно исканото лице.

(2) Условията за изслушване на исканото лице, както и условията и продължителността на временното предаване се определят с двустранно споразумение между окръжния съд и издаващия съдебен орган.

(3) Исканото лице се изслушва от съда в съответствие с българското законодателство и при условията, определени в двустранното споразумение.

(4) В случай на временно предаване на лицето трябва да се осигури възможност да се върне, за да присъства на съдебните заседания в производството по неговото предаване.

Привилегии и имунитети

Чл. 52. (1) Когато исканото лице се ползва с привилегия или имунитет по отношение на юрисдикцията на Република България, сроковете по чл. 50 започват да текат от деня, в който съдът е известен за отнемането на привилегията или за снемането на имунитета. Република България гарантира, че предпоставките за ефективното предаване на лицето ще са налице и когато лицето спре да се ползва от привилегия или имунитет.

(2) Когато компетентен български орган има правомощие да отнема привилегия или да снема имунитет, съдът изисква той да упражни незабавно това си правомощие.

(3) Когато орган на друга държава или международна организация имат правомощие да отнемат привилегия или да снемат имунитет, издаващият съдебен орган е компетентен да изисква упражняването на такова правомощие.

Конкуриращи се международни задължения

Чл. 53. (1) Този закон не засяга задълженията на Република България, когато исканото лице е екстрадирано в Република България от трета държава и когато това лице е защитено от разпоредбите относно принципа на особеността на международния акт, по силата на който е било екстрадирано.

(2) Република България предприема всички необходими действия за незабавно получаване на съгласие от държавата, от която е било екстрадирано исканото лице, за да може то да бъде предадено на държавата членка, издала Европейската заповед за арест.

(3) Сроковете по чл. 50 започват да текат от деня, в който спира действието на принципа на особеността.

(4) До постановяването на решението на държавата, от която е било екстрадирано исканото лице, Република България гарантира, че са налице предпоставките за ефективното предаване на лицето.

Уведомяване за решението

Чл. 54. Окръжният съд уведомява своевременно издаващия съдебен орган за решението и за действието по изпълнението му, които ще се предприемат във връзка с Европейската заповед за арест.

Срокове за предаване на лицето

Чл. 55. (1) Исканото лице трябва да бъде предадено по реда на чл. 24 от този закон на дата, за която съответните органи са се споразумели.

(2) Лицето трябва да бъде предадено не по-късно от 10 дни след влизането в сила на съдебното решение за изпълнение на Европейската заповед за арест.

(3) Когато независещи от държавите членки обстоятелства попречат на предаването на исканото лице в срока по ал. 2, Върховната касационна прокуратура, Националното централно бюро “Интерпол” и издаващият съдебен орган трябва своевременно да влязат във връзка и да се споразумеят за нова дата на предаване. В такъв случай предаването се извършва до 10 дни след новата дата.

(4) По изключение предаването може да бъде временно отложено поради сериозни хуманитарни причини, като наличието на основателни предположения, че то ще подложи на явен риск живота или здравето на исканото лице. Европейската заповед за арест се изпълнява веднага след отпадането на такива предположения. Върховната касационна прокуратура незабавно уведомява издаващия съдебен орган и те се споразумяват за нова дата на предаване. В такъв случай предаването се извършва до 10 дни след новата дата.

(5) Ако лицето не бъде предадено след изтичането на сроковете по ал. 2 - 4, то се освобождава.

Отложено или условно предаване

Чл. 56. (1) Окръжният съд, след като вземе решение да изпълни Европейската заповед за арест, може да отложи предаването на исканото лице, ако срещу него има образувано в Република България наказателно производство или има постановена от български съд присъда за деяние, различно от посоченото в Европейската заповед за арест, до приключване на наказателното производство или до изтърпяване на наложеното по присъдата наказание.

(2) Вместо отлагане на предаването исканото лице може да бъде предадено временно на издаващата държава членка при условия, които се определят в двустранно споразумение. Споразумението се изготвя в писмен вид и условията в него имат задължителен характер за всички органи на издаващата държава членка.

Транзит

Чл. 57. (1) Министерството на правосъдието приема молбите за транзит и необходимите документи, както и всякаква друга официална кореспонденция във връзка с молбите за транзит и незабавно ги предава на Върховната касационна прокуратура за вземане на решение по тях.

(2) Върховната касационна прокуратура разрешава транзит през територията на Република България на лице, което се предава с цел привеждане в изпълнение на наказание “лишаване от свобода” по присъда или взета мярка за неотклонение “задържане под стража”, при условие че бъде предоставена информация за:

1. издадена Европейска заповед за арест;
2. характера и правната квалификация на престъплението;
3. описание на обстоятелствата, при които е извършено престъплението, включително дата и място на извършване.

(3) Молбата за транзит и информацията по ал. 2 се изпращат на органа по ал. 1 по начин, който може да удостовери предаването им писмено. Върховната касационна прокуратура известява за своето решение по същия ред.

(4) Когато лицето, за което е издадена Европейска заповед за арест с цел привеждане на наказателно производство, е български гражданин или постоянно пребиваващ в Република България, транзитът може да се извърши, при условие че след като бъде изслушано лицето, то ще бъде върнато в Република България за изтърпяване на наложеното с присъда срещу него в издаващата държава членка наказание “лишаване от свобода” или на взета мярка за неотклонение “задържане под стража”.

(5) Разпоредбите на този член не се прилагат в случай на превоз по въздух без планирано междуенно кацане. В случай че се наложи извънредно кацане, издаващата държава членка предоставя информацията по ал. 2 на органа по ал. 1.

(6) Разпоредбите на този член се прилагат по аналогия, когато транзитът е на лице, което се екстрадира от трета държава в държава членка. В този случай изразът “Европейска заповед за арест” се счита за заменен с израза “молба за екстрадиция”.

(7) Разпоредбите на този член се прилагат съответно и когато български правосъдни органи поискат транзит през територията на друга държава.

Раздел III Последици от предаването

Приспадане на срока на задържане в изпълняващата държава членка

Чл. 58. Сроковете на задържане във връзка с изпълнението на Европейска заповед за арест, издадена от български съд или прокуратура, се приспадат от общия срок на лишаване от свобода, който лицето трябва да изтърпи по постановена от български съд присъда или взета мярка за неотклонение.

Възможно наказателно преследване за други престъпления

Чл. 59. (1) Когато съдът, с чието решение е предадено лицето, даде съгласието си по реда на ал. 2, лицето може да бъде наказателно преследвано или спрямо него да се приведе в изпълнение наказание “лишаване от свобода” за престъпление, извършено преди предаването му и различно от това, за което е предадено.

(2) Молбата за съгласие се предава на съда, придружена от информацията и превода по чл. 40. Съдът се произнася при спазване на разпоредбите на чл. 34, 36, 37 и 38.

Последващо предаване или последваща екстрадиция

Чл. 60. (1) Лице, предадено от Република България на издаваща държава членка на основание на Европейска заповед за арест, може да бъде предадено без съгласието на компетентния български съд на трета държава членка на основание на Европейска заповед за арест, издадена за престъпление, извършено преди предаването му, когато:

1. исканото лице е имало възможност да напусне територията на държавата членка, в която е предадено, и не го е направило до 45 дни след окончателното си освобождаване или се е завърнало на тази територия, след като я е напуснало;

2. когато лицето даде съгласие да бъде предадено в трета държава членка на основание на Европейска заповед за арест; съгласието се дава пред компетентния съдебен орган на издаващата държава членка и се отразява в съответните протоколи съгласно националното законодателство на тази държава; съгласието се дава по начин, който ясно показва, че е направено доброволно и лицето ясно съзнава последиците от него; за тази цел на лицето се осигуряват защита и преводач;

3. когато исканото лице не подлежи на правото на особеността съгласно чл. 39, ал. 2, т. 5 и 6 и чл. 59, ал. 1.

(2) Компетентният български съд дава съгласие за предаване на друга държава членка при спазване на следните правила:

1. искането за съгласие се предава по реда на чл. 42, придружена от информацията и превода по чл. 40;

2. съгласие се дава, когато този закон предвижда предаване за престъпленето, за което то се иска;

3. решението се постановява не по-късно от 30 дни след получаването на молбата.

(3) Съдът се произнася при спазването на чл. 36, 37 и 38.

(4) Въпреки разпоредбата на ал. 1 предаденото на основание на Европейска заповед за арест лице не се екстрадира в трета държава без съгласието на компетентния български орган. Съгласието се дава в съответствие с международните актове, по които Република България има задължения, както и в съответствие с българското законодателство.

Предаване на вещи

Чл. 61. (1) Компетентният български съд съобразно българското законодателство, може по искане на издаващия съдебен орган или по своя инициатива да разпорежда изземването и предаването на вещи, които:

1. могат да бъдат изискани като доказателства, или
2. са придобити от исканото лице в резултат на престъплението.

(2) Вещите по ал. 1 се предават дори и ако Европейската заповед за арест не може да се изпълни поради смърт или бягство на исканото лице.

(3) Когато вещите по ал. 1 подлежат на изземване или конфискация на българска територия, при положение че са необходими във връзка с висяще наказателно производство, компетентният български съд може да вземе решението временно да бъдат задържани или предадени на издаващата държава членка с условие да бъдат върнати.

(4) Всички права, които Република България или трети страни са придобили върху посочените вещи, се запазват. При наличие на такива права вещите ще бъдат върнати безплатно на изпълняващата държава членка възможно най-бързо след приключване на наказателното производство.

ПРЕХОДНИ И ЗАКЛЮЧИТЕЛНИ РАЗПОРЕДБИ

§ 1. Доколкото този закон не съдържа специални процесуални разпоредби, се прилагат разпоредбите на Наказателно-процесуалния кодекс.

§ 2. Образуваните екстрадиционни производства и допуснатите екстрадиции се довършват и изпълняват по реда на този закон.

§ 3. В Наказателно-процесуалния кодекс (обн., ДВ, бр. 89 от 1974 г.; попр., бр. 99 от 1974 г.; бр. 10 от 1975 г.; изм. и доп., бр. 84 от 1977 г., бр. 52 от 1980 г., бр. 28 и 38 от 1982 г., бр. 89 от 1986 г., бр. 31, 32 и 35 от 1990 г., бр. 39, 109 и 110 от 1993 г., бр. 84 от 1994 г., бр. 50 от 1995 г., бр. 107 и 110 от 1996 г., бр. 64, 65 и 95 от 1997 г., бр. 21 и 45 от 1998 г., бр. 26, 70 и 88 от 1999 г., бр. 42 от 2001 г., бр. 74 от 2002 г., бр. 50 и 57 от 2003 г. и бр. 26, 38, 89 и 103 от 2004 г.) се правят следните изменения и допълнения:

1. В чл. 362, ал. 1 се създава т. 6:

“6. е допусната екстрадиция в случай на задочно осъждане при дадена гаранция от българската държава за възобновяване на наказателното дело – за престъплението, за което екстрадицията е допусната.”

2. Членове 435 – 441 се отменят.

§ 4. Този закон влиза в сила един месец след обнародването му в "Държавен вестник" с изключение на чл. 33 – 61, които влизат в сила от 1 януари 2007 г.

Законът е приет от XXXIX Народно събрание на
2005 г. и е подпечатан с официалния печат на Народното събрание.

**ПРЕДСЕДАТЕЛ НА
НАРОДНОТО СЪБРАНИЕ:**

(Огнян Герджиков)

ЕВРОПЕЙСКА ЗАПОВЕД ЗА АРЕСТ¹

Тази заповед е издадена от компетентен съдебен орган. Искаме долупосоченото лице да бъде задържано и предадено с цел провеждане на наказателно преследване или привеждане в изпълнение на наказание “лишаване от свобода” по присъда или взета мярка за неотклонение “задържане под стража”.

(а) Информация относно самоличността на исканото лице:.....

Име:.....

.....

Фамилия(и):.....

.....

Моминско име, където е

приложимо:.....

Псевдоними, където са

приложими:.....

Пол:.....

.....

Националност:.....

.....

Дата на

раждане:.....

Място на

раждане:.....

Местожителство и известен

адрес:.....

Език(езици), които исканото лице разбира (ако са известни):.....

.....

.....

Отличителни белези/описание на исканото

лице:.....

.....

Снимка и отпечатъци на исканото лице, ако има такива и могат да бъдат изпратени, или данни за контакт с друго лице, от което може да бъде получена такава информация или ДНК профил (откъдето такова доказателство може да се предостави, но не е било включено).

¹ Тази заповед трябва да бъде съставена или преведена на един от официалните езици на изпълняващата държава членка, когато тя е известна, или на всеки друг език, приет от тази държава.

(b) Решение, на основание на което се издава заповедта:**1. Заповед за задържане или съдебно решение със същата сила:**.....

Вид:

2. Влязла в сила присъда:.....

Номер за справка:

(c) Информация за срока на наказанието:

1. Максимален срок на наказанието “лишаване от свобода” по присъда или на мярката за неотклонение “задържане под стража”, които могат да бъдат наложени за

престъплението(ята):.....

.....

.....

.....

2. Срок на наложеното наказание “лишаване от свобода” по присъда или на мярката за неотклонение “задържане под стража”:.....

.....

.....

Остатък от срока за изтърпяване на наказанието:.....

.....

.....

.....

.....

(d) Присъда, постановена задочно, при което:

- съответното лице е призовано лично или е уведомено по друг начин за датата и мястото на съдебното заседание, довело до постановяване на задочната присъда,

или

- съответното лице не е призовано лично или уведомено по друг начин за датата и мястото на съдебното заседание, довело до постановяване на задочната присъда, но се предоставят следните правни гаранции след предаването му (такива гаранции се дават предварително)

Уточнете правните гаранции:

.....

.....

.....

.....

(e) Преступления:

Тази заповед се издава във връзка с общо престъпления.

Описание на обстоятелствата, при които е (са) извършено(и) престъплението(ята), включително време, място и участието на исканото лице в престъплението(ята):

.....
.....
.....
.....

Характер и правна квалификация на престъплението(ята) и приложими разпоредби на закон/кодекс:

I. Ако е приложимо, отбележете едно или повече от следните престъпления, наказуеми в издаващата държава членка с “лишаване от свобода” по присъда или с мярка за неотклонение “задържане под стража” за максимален срок най-малко

3 години според законите на издаващата държава членка:

- q участие в престъпна организация;
 - q тероризъм;
 - q трафик на хора;
 - q сексуална експлоатация на деца и детска порнография;
 - q незаконен трафик на наркотици и психотропни вещества;
 - q незаконен трафик на оръжия, муниции и взривни вещества;
 - q корупция;
 - q измама, включително такава, която засяга финансовите интереси на Европейските общини по смисъла на Конвенцията от 26 юли 1995 г. за защита на финансовите интереси на Европейските общини;
 - q пране на облаги от престъпление;
 - q подправка на парични знаци, включително евро;
 - q престъпления, свързани с компютрите;
 - q престъпления, свързани с околната среда, включително незаконен трафик на застрашени животински видове и застрашени растителни видове и разновидности;
 - q подпомагане на незаконно влизане и пребиваване в страната;
 - q убийство, тежка телесна повреда;
 - q незаконна търговия с човешки органи и тъкани;
 - q отвличане, противозаконно лишаване от свобода и вземане на заложници;
 - q расизъм и ксенофобия;
 - q организиран или въоръжен грабеж;
 - q незаконна търговия с предмети на културата, включително предмети с антикварна стойност и произведения на изкуството;

- q измама;
- q рекет и изнудване;
- q подправка на изделия и пиратство с тях;
- q подправка на административни документи и търговия с тях;
- q подправка на платежни средства;
- q незаконен трафик на хормонални вещества и други стимулатори на растежа;
- q незаконен трафик на ядрени и радиоактивни материали;
- q трафик на крадени превозни средства;
- q изнасилване;
- q палеж;
- q престъпления, под юрисдикцията на Международния наказателен съд;
- q противозаконно отвличане на летателни средства/кораби;
- q саботаж.

II. Пълно описание на престъплението(ята), които не са включени в горния списък:

.....
.....
.....

(f) други свързани със случая обстоятелства (информацията се предоставя по избор):

(NB: Тук влизат бележки по екстериториалността, прекъсването на давностните срокове и други последици от престъплението)

.....
.....
.....

(g) Тази заповед се отнася и до изземването и предаването на вещи, които могат да бъдат изискани като доказателства:

Тази заповед се отнася и до изземването и предаването на вещи, които са придобити от исканото лице в резултат на престъплението:

Описание на вещите (и местонахождението им, ако е известно):

.....
.....
.....
.....

(h) Престъплението(ята), въз основа на което е издадена тази заповед е (са) наказуемо(и) с доживотен затвор или равносилна мярка за неотклонение:

- правната система на издаващата държава членка предвижда възможност за преразглеждане на наложеното наказание или мярка по внесено искане или най-много след изтичането на 20 години – с цел неизпълнението на такова наказание,

и/или

- правната система на издаващата държава членка предвижда възможност за помилване, целящо неизпълнението на такова наказание и чието прилагане лицето има право да поиска по законите или практиката на издаващата държава членка.

(i) Съдебният орган издал заповедта:

Официално название:

Име на неговия

представител²:.....

.....

Заемана длъжност

(титла/ранг):.....

.....

Номер на

преписката:.....

Адрес:.....

.....

Тел: (код на страната) (код на града/района) (...)

.....

Факс: (код на страната) (код на града/района) (...)

.....

Електронен

адрес:.....

Данни за контакт с лицето, отговарящо за практическото уреждане на

предаването:.....

.....

² На различните езици ще се използва формулировка, включваща 'носител' на съдебна власт.

Когато отговорността за предаването и административното получаване на Европейската заповед за арест е възложена на централен орган:

Наименование на централния орган:

.....

Лице за контакт, ако е определено (титла/ранг и име):

.....

.....

Адрес:.....

.....

Тел: (код на страната) (код на града/района)

(...).....

Факс: (код на страната) (код на града/района)

(...).....

**Електронен
адрес:**.....

Подпис на издаващия съдебен орган и/или на негов представител:

.....

.....

Име:.....

.....

Заемана длъжност

(титла/ранг):.....

Дата:.....

.....

Официален печат (ако има такъв)

М О Т И В И

към проекта на Закон за екстрадиция

Ангажиментът за приемане на национален Закон за екстрадиция се съдържа в Общата позиция на Европейския съюз (CONF-BG 21/03) от 15 октомври 2003 г., с която е затворена глава 24 "Правосъдие и вътрешни работи". Законодателната материя в областта на екстрадицията понастоящем е уредена в Наказателно-процесуалния кодекс на Република България. Този подход на законодателно уреждане е бил подходящ до периода, в който посочената област се е уреждала с малко на брой международни актове и не е съществувала организирана международна престъпност в сегашния ѝ вид и обем.

В резултат на многобройните новосъздадени международни актове в тази област, разширяване на международното двустранно и многостррано сътрудничество, необходимостта от създаване на нови форми, методи и институти както в международното, така и в националните законодателства на държавите, особено във връзка със засилване ефективността на борбата с международната престъпност, през последните няколко години материята се усложни и значително нарасна по обем. Ето защо много от държавите констатираха необходимостта от създаване на отделни национални закони за екстрадиция. С този подход се избягва създаването на извънредно големи по обем раздели в Наказателно-процесуалните кодекси (НПК).

Законът е належащо необходим на правоприлагашите органи у нас, тъй като от години се констатира, че екстрадиционното производство се нуждае от подобра и детайлна законова регламентация на ниво национален закон. По тази причина беше подгответен проект на Закон за екстрадиция. Той урежда всички въпроси, свързани с екстрадицията на български и чужди граждани от чужбина и за чужбина. Процесуалните правила на екстрадиционното производство са уредени значително по-детайлно в сравнение със сегашната уредба в НПК.

Предвидено е екстрадирането на лица да се извършва не само по искане на друга държава, но и по искане на международен съд, чиято юрисдикция е призната от Република България. Регламентирани са въпросите на двойната наказуемост, условия за допустимост и условия за отказ на екстрадиция, прилагане на принципа *non bis in idem*, на принципа на особеността. Определени са компетентните български органи и процедурите за приемане/изпращане на молби за екстрадиция, приложимостта на националното законодателство при решаване на екстрадициите, сроковете за временно задържане на лицата, процедурите и сроковете за изпълнение на приемането и предаването на лицата. Уредени са специалните случаи на решаване на екстрадиция при множество молби за екстрадиция, при опасност от налагане или изпълнение на смъртно наказание, бърза процедура за екстрадиция при съгласие на лицето да бъде предадено, въпросите на транзита, повторната и последващата екстрадиция.

С оглед бъдещото членство на Република България в Европейския съюз в отделна част е уредено и предаването на лица между държавите – членки на Европейския съюз, въз основа на Европейска заповед за арест. Тази част от закона ще се прилага след приемането на Република България за членка на Европейския съюз.

Предаването по нея е предвидено да се извърши съобразно специфичните разпоредби на Рамковото решение от 13 юни 2002 г. на Съвета на Европейския съюз относно Европейската заповед за арест и процедурите по предаване на лица между държавите членки. Посочените разпоредби са почти изцяло отразени в законопроекта. Като определя харектера, съдържанието и формата на Европейската заповед за арест, кои органи могат да я издават и в кои случаи се издава, законопроектът регламентира и процедурите, свързани с нейното изпращане, предаване, изпълнение и последиците от предаване на исканото лице.

Законопроектът е хармонизиран със следните актове на Съвета на Европа и на Европейския съюз:

- Европейската конвенция за екстрадиция, Париж, 13 декември 1957 г.;
- Допълнителния протокол към конвенцията, Страсбург, 15 октомври 1975 г.;
- Втория допълнителен протокол към конвенцията, Страсбург, 17 март 1978 г.;
- Конвенцията от 19 юни 1990 г. за прилагане на Шенгенското споразумение от 14 юни 1985 г., подписано между правителствата на няколко държави – членки на Европейския съюз, за постепенно премахване на общите граници;
- Конвенцията на Европейския съюз за ускорена екстрадиция между държавите членки от 10 март 1995 г.;
- Конвенцията на Европейския съюз относно екстрадицията между държавите членки от 27 септември 1996 г.;
- Рамковото решение от 13 юни 2002 г. на Съвета на Европейския съюз относно Европейската заповед за задържане и процедурите по предаване на лица между държавите членки.

МИНИСТЪР-ПРЕДСЕДАТЕЛ:

(Симеон Сакскобургготски)